

Heus acl un partit on la dignitat també juga

José Aleixandre

València-Barça: un grapat d'il·lusions

El Barça juga a València, i això no és una broma. Aquest partit no és només un partit, malgrat la voluntat dels qui el juguen. Els invasors del nord, una volia a l'any, vénen de veres. I el camp dels blancs, més que un clam, és un exabrupie.

Quan escric aquesta crònica, encara no s'ha jugat el València-Barça de diumenge tres de març. Però, tant se val el resultat d'aquest encontre, a la vista de les diferències esportives que hi ha enguany entre un equip i l'altre.

L'afirmació que els partits València-Barça són encontres de rivalitat regional podria ser *leit motiv* d'una desencanada coronària de més d'un seguidor de González Lizondo, tot i que són ells, amb passions desembocades, els qui ens confirmen aquesta teoria. El Barça és l'enemic secular, l'enemic a derrotar per les fervoroses goles de la quasi major part dels socis del Mestalla. La directiva *merenga*, per la seua banda, també es pren a pit la qües-

tió, pagant amb una prima doble la victòria contra els catalans.

És potser —i són— un club en la ruïna; es permet fer el ridícul contra el Màlaga o el Múrcia, equips en zona de descens, però la dignitat blavenciana no tolera ignomínies que vinguen pams amunt del riu de la Sénia. Les dones dels socis i dels directius, que habitualment no acudeixen al camp, aniran el dia tres disposades a deixar-se el jornal del marit en l'oto-rino, l'endemà. També el xiquet, si ha tret bones notes, gaudirà el premi de veure els pares sufocats.

El primer diumenge de març serà un dia ideal per intentar recuperar una dignitat que mai no existí. El València no és «més que un club», com el Barça. El València és una falla de tercera categoria, atapeïda de ninots en la directiva. Ara, i d'anys ençà, és així. Des que s'inventà allò de l'anti-

catalanisme (o potser no s'inventà, estigué sempre latent) i personatges com Ramos Costa, ex-president del club, decidiren sumar-se a la «cruçada», arrossegant un grapat d'il·lusions a la barbàrie. Ells, que no han sabut donar una dimensió social al seu club, que anàs una mica més enllà de la simplicitat de fer rodar una pilota, odien els qui, per pròpia voluntat, intenten fer-ho. Al respecte, hi ha dades aclaparadores, però n'assenyalaré només una: el Barça té cent vuit mil socis, i el València no arriba a divuit mil. Això, ben al contrari del que s'evidencia, no és una diferència quantitativa, és una dissimilitud qualificadora.

Des de Castelló fins a Andorra es reparteix la massa social del Barça; la capital i les tres o quatre comarques de l'entorn queden per al València. Deu ser frustrant realitzar tant d'esforç de «cruçada» i aconseguir ben poca cosa. Ironies de la vida han fet eixir Ramos Costa per la porta falsa (per la porta gran no podia, l'esperaven els creditors).

Confesse la meua impotència per a no poder sentir-me, futbolísticament, valencianista. És impossible. Les diverses vegades que ho he intentat no han fet més que ratificar-me la meua feblesa; un problema que arrossega des de la perduda adolescència. El meu pare, que volia el millor per al seu fill, em duia al camp del Mestalla. L'home tractava de llevar-me la perillosa afició que jo tenia pel Levante de Calpe i Wanderlei. Vallejo, segons el consell paternal, no era camp per a un xiquet malformat en els jesuïtes.

Allà totdeu bramava de mala manera i en l'idioma autòcton. Tanmateix, la tribuna de Mestalla era més refinada. Ja m'ho deia el dentista que seia al costat de la meua butaca: «¡Pero hombre, Fernando, si a Vallejo sólo van descargadores del puerto!». El meu pare hi assentia. Jo tenia els meus dubtes, fins que un dia el dentista m'empastà un queixal, amb tan mala fortuna que no vaig poder reprimir un «me cague en la mare que t'ha parit» dolorós. El dentista, indignat, que no sorprés, ateses les meues escapades a Vallejo, m'etzibà un parell de galtades. Si més no, allò era un bon motiu per a fer-me del Levante, un club que el dia tres de març invitarà a dinar la directiva del Barça.